

Sygnatura akt VI Ka 719/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 września 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Agata Gawron-Sambura

Sędziowie SSO Bożena Żywioł (spr.)

SSO Krzysztof Ficek

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale Joanny Kapturskiej

Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2016 r.

sprawy **D. B.** ur. (...) w G.,

syna H. i M.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionych przez skazanego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 4 marca 2016 r. sygnatura akt III K 1176/15

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- z części wstępnej wyroku eliminuje punkt I,

- w punkcie 7 jako podstawę umorzenia postępowania w sprawach II K 654/08, IX K 630/08, IV K 1169/09, III K 253/11, IX K 235/10 i III K 849/11 wskazuje art. 17 § 1 pkt 7 kpk;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. D. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

VI Ka 719/16

UZASADNIENIE

Wyrok łączny Sądu Rejonowego Gliwicach z dnia 4 marca 2016r., sygn. akt III K 1176/15 zaskarżył skazany D. B. oraz jego obrońca.

Sąd Okręgowy podzielił jedynie podniesiony w apelacji skazanego zarzut wskazujący na błędne niezaliczenie na poczet orzeczonej w pkt 1 zaskarżonego wyroku kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie IX K 1631/10 Sądu Rejonowego w Gliwicach, to jest okresu od 30.08.2005r. do 30.11.2005r.

Zauważyć jednak należy, że zarzut ten stał się bezprzedmiotowy w momencie wydania przez Sąd Rejonowy w Gliwicach w dniu 30 marca 2016r. postanowienia w przedmiocie zmiany zaliczenia okresów rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonych kar łącznych, co m.in. polegało na zaliczeniu okresu wskazanego w zarzucie apelacji D. B.. Postanowienie to uprawomocniło się przed datą rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy.

W pozostałym zakresie zarzuty apelacji skazanego nie są zasadne.

Wbrew stanowisku skarżącego skazanie w sprawie Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 331/05 uległo zatarciu, zatem jako niebyłe nie mogło już być objęte rozważaniami sądu meriti.

Tym samym nie powinno w ogóle widnieć w części wstępnej wyroku łącznego.

Sąd Okręgowy z tego względu dokonał stosownej zmiany tej części zaskarżonego orzeczenia.

Skarżący w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji składał wnioski o wyłączenie sędziego, który nie został uwzględniony. Ta decyzja procesowa uznana została przez sąd odwoławczy za prawidłową, należycie umotywowaną i odnoszącą się do nieprzekonującej argumentacji wnioskującego o wyłączenie. Także w apelacji skarżący nie zaprezentował żadnych racjonalnych powodów, dla których należałoby uznać, że rzeczywiście zachodziły przyczyny uzasadniające wyłączenie sędziego od orzekania w niniejszej sprawie.

Gdy chodzi o ustalenie przez sąd pierwszej instancji realnych zbiegów przestępstw, co stanowi warunek orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym, to – przy uwzględnieniu, że sąd nie mógł kierować się tu dowolnością, ale regułami wskazanymi w art. 85 kk. /w brzmieniu obowiązującym do 30.06.2015r./, stwierdzić należy, iż zbiegi te zostały ustalone prawidłowo.

W świetle wywodów apelującego wymaga przypomnienia, iż zakres zaskarżonego wyroku wynikał z faktu, iż poprzednio zapadły w niniejszej sprawie wyrok łączny został **częściowo uchylony**, a sprawa **w uchylonym** /i tylko w takim/ zakresie została przekazana sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Oczywistym jest zatem, że sąd pierwszej instancji nie miał możliwości ingerencji w zakresie pozostałych rozstrzygnięć – utrzymanych w mocy i prawomocnych. Z tego samego powodu oczekiwanie apelującego, że materia tą winien zająć się sąd odwoławczy są całkowicie nieuzasadnione.

Skonstatować zatem należy, że wywody skarżącego dotyczące zwłaszcza orzeczeń o karach łącznych grzywny jawią się jako bezprzedmiotowe, bo odnoszą się do kwestii, których zaskarżony wyrok nie dotyczył, bo dotyczyć nie mógł, gdyż co do nich już prawomocnie orzeczono.

Sąd Okręgowy uznał obie kary łączne pozbawienia wolności za trafnie ukształtowane przy zastosowaniu zasady asperacji.

Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, Sąd Rejonowy w sposób wnikliwy rozważał wszystkie okoliczności, które winny być brane pod uwagę przy wyborze zasady kształtowania wymiaru kary łącznej.

Trafnie uznał ten sąd, że brak było podstaw do stosowania najkorzystniejszej dla skazanego zasady - zasady absorpcji.

Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji ogólnej i indywidualnej. Nie można było zatem tracić z pola widzenia, iż skazany wielokrotnie

naruszał porządek prawny. Popęlnienie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektyw absorpcji /wyrok SA w Warszawie z 12.07.2000r. II Aka 171/00/. Skoro w zbiegu realnym pozostawało, odpowiednio: pięć przestępstw i trzy przestępstwa i to o znacznym stopniu społecznej szkodliwości, to stosowanie zasady absorpcji nie było zasadne.

Przeciwko temu przemawiał też brak ścisłego związku podmiotowo - przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi czynami. Brak też zbieżności czasowej pomiędzy przestępstwami.

Wszystkie te czynniki trafnie potraktował Sąd Rejonowy, jako wyłączające możliwość uznania, iż czyny stanowią jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania. To zaś przemawiało przeciwko orzeczeniu kary łącznej na zasadzie absorpcji, która to zasada musi być uznana za stosowaną w sytuacjach szczególnych i wyjątkowych.

W przypadku orzeczenia łącznie środka karnego zasadnie wzięto pod uwagę cele prewencyjne, które wymagały uwzględnienia faktu, iż skazany w sposób wybitnie niepoprawny, wielokrotnie naruszał te normy porządku karnego, których nieprzestrzeganie skutkuje obowiązkiem orzekania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Jednocześnie, stosując korzystną dla skazanego zasadę asperacji, uwzględnił sąd pierwszej instancji w sposób właściwy opinię o skazanym z zakładu karnego, która wskazuje także na pozytywne aspekty funkcjonowania skazanego w warunkach pozbawienia wolności.

Nie znalazł zatem sąd odwoławczy powodów reformacji zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Sąd Okręgowy nie podzielił także zarzutów apelacji obrońcy skazanego.

Nie doszło do obrazy art. 442 § 1 kpk, bowiem, czego apelujący zdaje się nie zauważać, sąd pierwszej instancji ustalił, iż czyn, którego dotyczy skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach w sprawie III K 1219/10 pozostaje w zbiegu realnym z czynami, których dotyczą skazania opisane w pkt 3 zaskarżonego wyroku. Ustalenie to wynika wprost z pisemnego uzasadnienia orzeczenia. Sąd Rejonowy wyjaśnił też dlaczego nie połączył kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczonej w sprawie III K 1219/10 z pozostałymi karami bezwzględnie pozbawienia wolności. Powodem tym była ta okoliczność, że czyn, którego dotyczyła sprawa III K 1219/10 został popełniony 22 maja 2009r., a więc przed 8 czerwca 2010r., kiedy to wskutek nowelizacji kodeksu karnego wprowadzono regulację art. 89 § 1 a kk. umożliwiającą orzekanie bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności z połączenia kar orzeczonych z warunkowym i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania. Stosowanie tej regulacji, zresztą niekorzystnej z punktu widzenia interesów skazanego, nie było więc w przypadku D. B. możliwe.

Z powodów wskazanych już w pierwszej części uzasadnienia Sąd Okręgowy nie podzielił podniesionego przez obrońcę zarzutu orzeczenia wobec skazanego rażąco niewspółmiernych kar łącznych pozbawienia wolności oraz łącznego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Sąd Okręgowy dokonał jeszcze jednej zmiany zaskarżonego wyroku, a to przez ustalenie - jako podstawy umorzenia postępowania w zakresie wskazanym w pkt 7 zaskarżonego wyroku - art.17 § 1 pkt 7 kpk. Podstawą umorzenia był bowiem - trafnie zresztą wskazany przez Sąd Rejonowy - fakt, iż kary łączne za pozostające w zbiegu realnym czyny, do których odnosiły się skazania wskazanymi wyrokami, już prawomocnie orzeczono.